TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2026 m. rugsėjo 3 d.*

„Apeliacinis skundas – Dempingas – Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1100 – Tam tikrų Turkijos kilmės plokščiųjų karštojo valcavimo produktų iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno importas – Galutinis antidempingo muitas – Reglamentas (ES) 2016/1036 – Eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimas – Koregavimai – 2 straipsnio 10 dalies i punktas – Komisiniai – Funkcijos, panašios į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas – Vienas ekonominis vienetas – Kriterijai – Įrodinėjimo taisyklės – 2 straipsnio 10 dalies j punktas – Valiutos konvertavimas – Taikytinas keitimo kursas – Apsidraudimo nuo valiutos kurso rizikos sutartis“

Byloje C-498/24 P

dėl 2024 m. liepos 17 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Çolakoğlu Metalurji AŞ, įsteigta Stambule (Turkija),

Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ, įsteigta Stambule,

atstovaujamos *advocaten* J. Cornelis ir F. Graafsma,

apeliantės,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Komisijai, iš pradžių atstovaujamai G. Gattinara, G. Luengo ir J. Zieliński, vėliau – G. Gattinara ir J. Zieliński,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro dešimtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis E. Regan, teisėjai D. Gratsias ir B. Smulders (pranešėjas),

generalinis advokatas R. Norkus,

kancleris A. Calot Escobar,

* Proceso kalba: anglų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2025 m. lapkričio 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Çolakoğlu Metalurji AŞ* (toliau – CM) ir *Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ* (toliau – ÇOTAŞ) prašo panaikinti 2024 m. gegužės 8 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Çolakoğlu Metalurji ir Çolakoğlu Dış Ticaret / Komisija* (T-630/21, EU:T:2024:304; toliau – skundžiamas sprendimas) – juo Bendrasis Teismas atmetė jų ieškinį dėl 2021 m. liepos 5 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2021/1100, kuriuo tam tikriems importuojamiems Turkijos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinis laikinojo muito surinkimas (OL L 238, 2021, p. 32; toliau – ginčijamas reglamentas), panaikinimo tiek, kiek šis reglamentas taikomas tų įmonių pagamintiems produktams.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

2 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 80) Europos Sąjungos Taryba patvirtino 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše pasirašytą Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) steigimo sutartį ir šios sutarties 1–3 prieduose esančius susitarimus, tarp kurių yra Susitarimas dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 103; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 189; toliau – Susitarimas dėl antidempingo).

3 Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ numatyta:

„<…>

2.3. Tais atvejais, kai eksporto kainos nėra arba kai atitinkamoms institucijoms atrodo, kad eksporto kaina yra nepatikima dėl asociatyvaus ar kompensuojančio susitarimo tarp eksportuotojo ir importuotojo ar trečiosios šalies, eksporto kainą galima nustatyti remiantis kaina, kuria importuotos prekės perparduodamos pirmajam nepriklausomam pirkėjui, arba, jeigu prekės neperparduodamos nepriklausomam pirkėjui arba neperparduodamos tokiu pat pavidalu, kokiu jos buvo importuotos, bet kuriuo kitu pagrįstu būdu, kurį nustato pačios institucijos.

2.4. Eksporto kaina ir normalioji kaina turi būti palygintos sąžiningai. Šis palyginimas turi būti atliktas tame pačiame prekybos, paprastai „franko-gamykla“ (*ex-factory*), lygyje ir naudojant pardavimus, atliktus, kiek įmanoma, artimesniu laiku. Kiekvienu atveju, atsižvelgiant į specifiką, atsižvelgiama į skirtumus, kurie daro įtakos kainų palyginamumui, įskaitant pardavimo sąlygų, mokesčių, prekybos lygių, kiekių, fizinių charakteristikų skirtumus bei visus kitus skirtumus, kurie, kaip įrodoma, taip pat daro įtakos kainų palyginamumui. <…> Šio straipsnio 3 dalyje

aprašytais atvejais taip pat turėtų būti atsižvelgta į sąnaudas (išlaidas), įskaitant muitus bei mokesčius, apmokėtus tarp įvežimo ir perpardavimo momentų, ir į besikaupiantį pelną. Jeigu tais atvejais buvo poveikis kainų palyginamumui, institucijos nustato normaliąją vertę tokiame prekybos lygyje, kuris yra ekvivalentiškas prekybos lygiui, vykdomam nustatyta eksporto kaina, arba atsižvelgia į kai kuriuos dalykus, ką užtikrina šis punktas. Institucijos nagrinėjamoms šalims nurodo, kokios reikia informacijos, kad būtų galima užtikrinti sąžiningą palyginimą, ir toms šalims neuždeda nepagrįstos įrodinėjimo pareigos.

2.4.1. Kai, lyginant pagal šio straipsnio 4 dalį, reikia konvertuoti valiutas, tokiam konvertavimui turėtų būti taikomas pardavimo dienos <…> valiutų kursas, tuo atveju, kai užsienio valiutos pardavimas išankstinėse (forvardinėse) [ateities sandorių] rinkose yra tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu eksporto pardavimu, turi būti taikomas valiutų kursas, taikytas išankstiniame (forvardiniame) pardavime [ateities sandoriui]. Valiutų kurso svyravimai ignoruojami ir per tyrimą institucijos duoda eksportuotojams ne mažiau kaip 60 dienų eksporto kainoms koreguoti, kad būtų atspindėti per visą tyrimo laikotarpį buvę valiutų kurso pasikeitimai.

<…>“

Sąjungos teisė

4 2016 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/1036 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių (OL L 176, 2016, p. 21; toliau – pagrindinis reglamentas) 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Antidempingo muitas gali būti nustatomas bet kuriam produktui dempingo kaina, kurį išleidus į laisvą apyvartą [Europos] Sąjungoje būtų padaryta žala.

2. Produktu dempingo kaina yra laikomas produktas, jeigu jo eksporto į Sąjungą kaina yra mažesnė nei palyginamoji panašaus produkto kaina įprastomis prekybos sąlygomis eksportuojančioje valstybėje.

<…>“

5 Šio reglamento 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ numatyta:

„A. Normalioji vertė

<…>

B. Eksporto kaina

8. Eksporto kaina yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už produktą, jį parduodant eksportui iš eksportuojančios valstybės į Sąjungą.

9. Tais atvejais, kai eksporto kainos nėra arba kai eksporto kaina atrodo nepatikima dėl eksportuotojo ir importuotojo ar trečiosios šalies tarpusavio saitų ar kompensacinių susitarimų, eksporto kaina gali būti apskaičiuota pagal kainą, už kurią importuoti produktai yra pirmą kartą perparduodami nepriklausomam pirkėjui arba – jeigu produktai nėra perparduodami nepriklausomam pirkėjui arba nėra perparduodami tokiomis sąlygomis, kokiomis buvo importuoti[,] – bet kuriuo kitu priimtinu būdu.

Tokiais atvejais norint nustatyti patikimą eksporto kainą ties Sąjungos muitų sienomis, ji koreguojama pagal visas išlaidas, įskaitant muitus ir mokesčius, patirtus tarp importavimo ir perpardavimo, taip pat priaugantį pelną.

Išlaidos, kurios gali būti koreguojamos, apima įprastines importuotojo išlaidas, kurias padengia bet kuri kita Sąjungoje ar už jos ribų esanti šalis, kuri yra susijusi arba sudariusi kompensacinį susitarimą su importuotoju arba eksportuotoju, įskaitant įprastines gabenimo, draudimo, aptarnavimo, krovimo ir papildomas išlaidas, muito mokesčius, antidempingo muitus, kitus mokesčius, mokėtinus importuojančioje valstybėje už prekių importą ar pardavimą, ir pagrįstą pardavimo, bendrųjų ir administracinių išlaidų skirtumą bei pelną.

C. Palyginimas

10. Eksporto kaina ir normalioji vertė palyginamos teisingu būdu. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kiek galima artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina nėra vienodo palyginamojo pagrindo, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui. Vengiama bet kokio dvigubo koregavimo, ypač dėl nuolaidų, lengvatų, parduotų produktų kiekių ar prekybos lygio. Kai atsižvelgiama į nurodytas sąlygas, veiksniai, pagal kuriuos gali būti koreguojama, yra:

<…>

i) Komisiniai

Koreguojama, kai skiriasi komisiniai, mokami dėl nagrinėjamo pardavimo.

Terminas „komisiniai“ yra suprantamas kaip apimantis antkainį, kurį gauna prekybininkas tuo ar panašiu produktu, jeigu tokio prekybininko funkcijos yra panašios į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas.

j) Valiutos konvertavimas

Kai dėl kainų palyginimo reikia konvertuoti valiutą, ji konvertuojama pagal pardavimo dienos valiutų keitimo kursą, išskyrus, kai užsienio valiutos pardavimas išankstinėse [ateities sandorių] rinkose yra tiesiogiai susijęs su tiriamu eksporto pardavimu – tuomet naudojamas išankstinio [ateities] sandorio valiutos keitimo kursas. Paprastai pardavimo diena laikoma sąskaitos-faktūros data, bet galima naudoti ir sutarties sudarymo, produktų užsakymo ar užsakymo patvirtinimo datą, jeigu jos yra labiau tinkamos esminėms pardavimo sąlygoms nustatyti. Valiutos keitimo kurso svyravimų nepaisoma, o eksportuotojams suteikiamas 60 dienų terminas pakoreguoti savo eksporto kainas pagal tiriamuoju laikotarpiu buvusius valiutų kursų pasikeitimus.

<…>“

Ginčo aplinkybės

6 Ginčo aplinkybės nurodytos skundžiamo sprendimo 2–10 punktuose ir jas galima apibendrinti, kaip nurodyta toliau.

7 CM yra pagal Turkijos teisę įsteigta bendrovė, vykdanti veiklą plokščiųjų karštojo valcavimo produktų gamybos ir eksporto srityje. ÇOTAŞ yra su ja susijusi pagal Turkijos teisę įsteigta prekybos ir eksporto bendrovė.

8 2020 m. gegužės 14 d. Europos Komisija pradėjo antidempingo tyrimą dėl tam tikrų į Sąjungą importuojamų Turkijos kilmės plokščiųjų karštojo valcavimo produktų iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno (toliau – nagrinėjamas produktas).

9 Tyrimas apėmė laikotarpį nuo 2019 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 d. (toliau – tiriamasis laikotarpis). Tiriant žalai įvertinti svarbias tendencijas buvo vertinamas laikotarpis nuo 2016 m. sausio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos.

10 2021 m. sausio 6 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2021/9, kuriuo tam tikriems importuojamiems Turkijos kilmės plokštiesiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas laikinasis antidempingo muitas (OL L 3, 2021, p. 4; toliau – laikinasis reglamentas), ir apeliančių į Sąjungą eksportuojamam nagrinėjamam produktui nustatė 7,6 % laikinąjį antidempingo muitą.

11 2021 m. liepos 5 d. Komisija priėmė ginčijamą reglamentą, kuriuo apeliančių gaminamo nagrinėjamo produkto importui į Sąjungą nustatytas 7,3 % antidempingo muitas.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

12 Ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2021 m. rugsėjo 29 d., CM ir ÇOTAŞ prašė panaikinti ginčijamą reglamentą.

13 Grįsdamos savo ieškinį apeliantės nurodė keturis pagrindus. Pirmasis pagrindas buvo grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkto pažeidimu, nes koregavimas viršijo pervestus komisinius, nereikėjo atlikti jokio koregavimo nesant gauto pelno ir ÇOTAŞ buvo vidaus pardavimo skyrius, o ne komisinių pagrindu dirbantis agentas. Antrasis pagrindas buvo grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies b punkto pažeidimu dėl reikalavimo sumokėti importo muitus norint atlikti koregavimą pagal šią nuostatą. Ieškinio trečiasis pagrindas buvo grindžiamas akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, nes atsisakyta apskaičiuoti mėnesio ar ketvirčio dempingo skirtumą, ir taip buvo pažeista pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalis. Ketvirtasis pagrindas buvo grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pažeidimu, nes Komisija atsisakė taikyti koregavimą dėl apsidraudimo nuo rizikos pelno ir nuostolių atveju.

14 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visus keturis pagrindus ir visą ieškinį.

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

15 Apeliaciniu skundu apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

– pirmiausia:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– panaikinti ginčijamą reglamentą ir

– priteisti iš Europos Komisijos apeliančių patirtas bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo apeliaciniu skundu ir su procesu Bendrajame Teisme byloje T-630/21, ir

– subsidiariai:

– grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir

– atidėti abiejose instancijose patirtų bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

16 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš apeliančių šioje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

17 Grįsdamos apeliacinį skundą, apeliantės nurodo keturis pagrindus. Pirmasis pagrindas grindžiamas klaidingu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies taikymu, nes Bendrasis Teismas pritarė Komisijos atliktam koregavimui dėl komisinių, kuriuos CM sumokėjo ÇOTAŞ už eksporto paslaugas. Grįsdamos antrąjį pagrindą, kurį sudaro trys dalys, apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai taikė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą ir iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus, kai nusprendė, kad jos nesudaro vieno ekonominio vieneto. Trečiajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas, pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte nurodytiems komisiniams klaidingai pritaikė šio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtintą prezumpciją ir, antra, iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus ir pažeidė apeliančių teisę būti išklausytoms. Ketvirtasis pagrindas grindžiamas klaidingu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto aiškinimu, nes neatsižvelgta į apsidraudimo sutartyje numatytą valiutos kurso nustatymo datą. Penktajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė PPO kolegijos ataskaitos išvadų aiškinimo klaidą. Galiausiai šeštasis apeliacinio skundo pagrindas grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kai nusprendė, jog nebuvo įrodyta, kad gamybos sąnaudų pokyčiai turėjo įtakos kainų palyginamumui, kad gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję tik su vienos rūšies produktu ir kad nevienodas pardavimų paskirstymas buvo susijęs tik su trijų rūšių produktais.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

18 Apeliantės iš esmės teigia, kad skundžiamo sprendimo 46, 90 ir 109 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, nes pripažino, kad eksporto kaina galėjo būti koreguojama dėl to, kad ÇOTAŞ gavo komisinius už užduotis, atliktas siekiant eksportuoti CM pagamintą nagrinėjamą produktą, nors šios užduotys nebuvo lygiavertės nustatant normaliąją vertę arba komisiniai nebuvo sumokėti už pardavimus vidaus rinkoje.

19 Apeliančių teigimu, CM sumokėjo komisinius ÇOTAŞ kaip netiesiogines ir bendrąsias administracines išlaidas, t. y. iš esmės kelionės, darbo užmokesčio, biuro ir nusidėvėjimo išlaidas. Vis dėlto tokios išlaidos, jei CM būtų jas patyrusi, nebūtų išskaičiuotos iš eksporto kainos, nes jos taip pat nebūtų išskaičiuotos iš normaliosios vertės. Taigi, apeliančių nuomone, ÇOTAŞ sumokėti komisiniai nėra veiksnys, turintis įtakos kainų palyginamumui, ir Komisija neįrodė, kad taip buvo. Vien to, kad remiamasi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje nurodyto veiksnio buvimu, kaip antai šiuo atveju komisinių mokėjimu, nepakanka įrodyti, kad toks veiksnys turi įtakos kainų palyginamumui. Šalis, prašanti atlikti koregavimą pagal kurį nors iš tų veiksnių, turėtų įrodyti, kad jis gali turėti įtakos kainų palyginamumui.

20 Komisija teigia, kad pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

21 Siekiant nustatyti, ar produktas importuojamas dempingo kaina, pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį reikalaujama teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kuo artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina negali būti taip palygintos, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į skirtumus veiksnių, kurie, kaip tvirtinama ir įrodyta, turi įtakos kainoms ir jų palyginamumui.

22 Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje kaip pavyzdžiai taip pat išvardyti įvairūs veiksniai, kuriais remiantis galima atlikti koregavimus, jei tenkinamos nurodytos sąlygos.

23 Kaip vienas iš tokių veiksnių tos nuostatos i punkte nurodyti komisinių, mokamų už aptariamus pardavimus, skirtumai. Tokie komisiniai apima prekiautojo tuo ar panašiu produktu gautą antkainį, jeigu tokio prekiautojo funkcijas galima prilyginti komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijoms.

24 Taigi komisinių mokėjimas agentui eksportuojant produktus, dėl kurių atliekamas antidempingo tyrimas, gali pateisinti eksporto kainos, į kurią atsižvelgta lyginant šią kainą ir normaliąją vertę, koregavimą, kai toks atsižvelgimas būtinas tam, kad šis palyginimas būtų teisingas.

25 Be to, pagal suformuotą jurisprudenciją pareiga įrodyti, kad turi būti atlikti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a–k punktuose nurodyti konkretūs koregavimai, tenka tam, kas siekia tokiu koregavimu remtis. Taigi, kai gamintojas teigia, kad turi būti taikomas normaliosios vertės (paprastai sumažinant) arba eksporto kainos (logiškai padidinant) koregavimas, šis veiklos vykdytojas ir turi nurodyti bei įrodyti, kad tenkinamos tokiam koregavimui atlikti būtinos

sąlygos. O jeigu Sąjungos institucijos mano, kad reikia taikyti koregavimą sumažinant eksporto kainą, nes su gamintoju susijusi pardavimo bendrovė vykdo panašias funkcijas kaip ir komisinių pagrindu dirbantis agentas, jos turi pateikti bent neprieštaraujančius duomenis, patvirtinančius, kad ši sąlyga įvykdyta (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 83 ir 84 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

26 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 41, 42 ir 45 punktuose Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, kad, atsižvelgiant į ginčijamame reglamente Komisijos pateiktus argumentus, CM ir ÇOTAŞ buvo sudariusios susitarimą (toliau – apeliančių susitarimas), pagal kurį ÇOTAŞ funkcija buvo tikrinti akredityvus, organizuoti ir prižiūrėti su muitiniu įforminimu ir krova susijusius dokumentus, parengti būtinus eksporto dokumentus po pakrovimo ir įgyvendinti su eksportu susijusias procedūras, kaip antai mokėjimų už prekes surinkimą. Bendrasis Teismas taip pat konstatavo, kad apeliančių susitarime buvo numatyta sumokėti 1 Jungtinių Amerikos Valstijų dolerio (USD) (apie 0,85 EUR) komisinį mokestį už ÇOTAŞ eksportui parduoto produkto toną. Be to, atsakydamos į proceso organizavimo priemonę, apeliantės Bendrajame Teisme paaiškino, kad ÇOTAŞ pasilikdavo pelną, kurį gaudavo iš tokių komisinių už eksporto tarpininko paslaugas.

27 Atsižvelgdamas į tokias aplinkybes, skundžiamo sprendimo 46, 90 ir 105 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, pirma, kad ÇOTAŞ vykdytos užduotys atitinka tas, kurias paprastai atlieka agentas, teikiantis paslaugą, skirtą gamintojo pagamintam produktui eksportuoti, ir kad šios funkcijos neturėjo atitikmens nustatant normaliąją vertę, ir, antra, kadangi minėti komisiniai nebuvo mokami už nagrinėjamo produkto pardavimus vidaus rinkoje, Komisija pagrįstai galėjo atlikti koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, kad būtų užtikrintas teisingas normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginimas.

28 Taigi, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas ne tik atsižvelgė į patį komisinių buvimą, kad įvertintų, ar Komisija įrodė būtinybę koreguoti eksporto kainas, norėdama užtikrinti teisingą šių kainų ir normaliosios vertės palyginimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą. Kaip matyti iš šio sprendimo 26 ir 27 punktų, Bendrasis Teismas įvertino tokių komisinių pobūdį atsižvelgdamas į jų kontekstą.

29 Be to, atsižvelgiant į šio sprendimo 26 ir 27 punktuose primintas faktais pagrįstas išvadas, kurios priklauso suvereniai Bendrojo Teismo jurisdikcijai, išskyrus atvejį, kai jis galimai iškraipė faktines aplinkybes, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad Komisija pagrįstai atliko koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, kad atsižvelgtų į ÇOTAŞ sumokėtus komisinius. Dėl šio sprendimo 19 punkte priminto apeliančių argumento, kad ÇOTAŞ sumokėti komisiniai turėjo padengti tam tikras išlaidas, kurios nebuvo atskaitytos iš normaliosios vertės, pakanka pažymėti, jog, vertindamas faktines aplinkybes, Bendrasis Teismas, priešingai, nusprendė, kad ÇOTAŞ vykdomos funkcijos, taigi ir išlaidos, kurias ji patyrė vykdydama savo funkcijas, neturėjo atitikmens nustatant normaliąją vertę.

30 Taigi pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

31 Apeliantės tvirtina, kad nusprendęs, jog ÇOTAŞ yra CM agentė, o tai pateisino eksporto kainos koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, Bendrasis Teismas klaidingai taikė šią nuostatą ir iškraipė įrodymus. Apeliančių teigimu, jos sudarė vieną ekonominį vienetą, kuriame ÇOTAŞ vykdė vidaus skyriaus, atsakingo už pardavimą eksportui *Çolakoğlu Metalurji* grupėje, funkcijas.

32 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 40–49 punktuose nustatė klaidingą naują kriterijų, taikomą vertinant, ar ÇOTAŞ buvo CM agentė. Kalbant konkrečiau, Bendrasis Teismas atsižvelgė tik į tai, kad apeliantės buvo sudariusios susitarimą, kuriame buvo numatyta mokėti komisinius, nors iš 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba* (C-468/15 P, EU:C:2016:803), 2015 m. birželio 25 d. Sprendimo *PT Muslim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) ir 2021 m. liepos 14 d. Sprendimo *Interpipe Niko Tube ir Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant / Komisija* (T-716/19, EU:T:2021:457) matyti, jog Bendrasis Teismas, užuot apsiribojęs tokio susitarimo buvimo konstatavimu, turėjo atsižvelgti į patį jo sąlygų turinį. Be to, atsižvelgęs į tai, kad ÇOTAŞ pasilikdavo pelną, gautą iš pagal minėtą susitarimą surinktų komisinių, Bendrasis Teismas nustatė naują kriterijų, į kurį nebuvo atsižvelgiama ankstesnėje jurisprudencijoje ir kuris nėra reikšmingas, nes toks pelno pasilikimas neįrodo, kad yra skirtingas interesas ar kad bendrovės yra priklausomos viena nuo kitos. Atsižvelgimas į tokią aplinkybę taip pat prieštarautų Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO) sandorių kainodaros gairėms.

33 Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 51–62 punktuose Bendrasis Teismas padarė dvi klaidas. Pirma, skundžiamo sprendimo 59 punkte nusprendęs, kad apeliantės nesiekė įrodyti, jog CM vaidmuo apsiribojo vien dalyvavimu „popieriuje“, t. y. tik sąskaitos faktūros išrašymu, Bendrasis Teismas klaidingai aiškino 2015 m. birželio 25 d. Sprendimą *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) ir iškraipė įrodymus. Apeliančių teigimu, Bendrasis Teismas klaidingai sutelkė dėmesį į tai, ar CM vaidmuo apsiribojo dalyvavimu tik „popieriuje“, užuot nagrinėjęs pagrindines priežastis, dėl kurių CM dalyvavo nagrinėjamuose eksporto pardavimo sandoriuose. Antra, atsižvelgdamas tik į gamintojo tiesioginius pardavimus eksportui, užuot paisęs jų svarbos, Bendrasis Teismas taikė klaidingą kriterijų.

34 To paties pagrindo trečioje dalyje apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 66 ir 67 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog tai, kad CM vykdė visus nagrinėjamo produkto vidaus pardavimus nedalyvaujant prekiautojui, įrodo, kad ši gamintoja turėjo vidaus pardavimo skyrių, todėl ÇOTAŞ negalėjo būti laikoma tokiu skyriumi. Apeliančių teigimu, iš 2015 m. birželio 25 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) ir 2024 m. vasario 21 d. Sprendimo *Sinopec Chongqing SVW Chemical ir kt. / Komisija* (T-762/20, EU:T:2024:113) nematyti, kad tiesioginiai nagrinėjamo produkto pardavimai vidaus rinkoje yra svarbus veiksnys vertinant, ar gamintojas ir su juo susijęs prekiautojas sudaro vieną ekonominį vienetą eksportuojant šį produktą. Savo išvadoje sujungtose bylose *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2011:245, 66 punktas) generalinis advokatas P. Mengozzi nurodė galimybę, kad trečiosios šalies gamintojas veikia savo vidaus rinkoje per bendrovę, kurios jis ekonomiškai nekontroliuoja, o savo produktus į Sąjungą platina per bendrovę, kuri su juo sudaro vieną ekonominį vienetą.

35 Komisija ginčija kiekvienos antrojo pagrindo dalies pagrįstumą.

Teisingumo Teismo vertinimas

36 Kaip matyti iš šio sprendimo 21 punkto, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį reikalaujama teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę, nes šios nuostatos i punkte numatyta, kad tokiam palyginimui atlikti gali prireikti koreguoti šias kainas ir vertę dėl komisinių, mokamų už nagrinėjamus pardavimus, skirtumų.

37 Vis dėlto koregavimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą negalimas, kai trečiojoje šalyje įsteigtas gamintojas ir su juo susijęs platintojas, eksportuojantis į Sąjungą, sudaro vieną ekonominį vienetą (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 39 punktas).

38 Atliekant teisingą palyginimą, kurio reikalaujama pagal minėto reglamento 2 straipsnio 10 dalį, reikia atsižvelgti į dalyvaujančių subjektų ekonominę tikrovę. Buvo konstatuota, kad ši nuostata niekaip netrukdo „vieno ekonominio vieneto“ sąvokos taikyti nustatant galutinę eksporto kainą, kad būtų teisingai palyginta pagal tą nuostatą. Jeigu gamintojas tiekia savo produktus eksportui į Sąjungą per teisiškai atskirą, bet ekonomiškai jo kontroliuojamą bendrovę, nėra jokios ekonominės ar teisinės privalomo pobūdžio priežasties, kuri neleistų pripažinti šių dviejų veiklos vykdytojų „vienu ekonominiu vienetu“ (2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 54 punktas).

39 Kitaip tariant, gamybos ir pardavimo veiklos pasidalijimas grupės, sudarytos iš teisiškai atskirų bendrovių, viduje negali paneigti to, kad tai yra vienas ekonominis vienetas, taip organizuojantis visą veiklą, kitais atvejais vykdomą subjekto, kuris ir teisiškai laikomas vienu vienetu. Tokiomis aplinkybėmis pripažinimas esant vieną ekonominį vienetą leidžia išvengti situacijos, kai sąnaudos, kurios akivaizdžiai įtraukiamos į produkto pardavimo kainą, jei prekyba užsiima į gamintojo organizaciją integruotas pardavimo skyrius, nebeįtraukiamos į kainą, kai ta pačia pardavimo veikla užsiima teisiškai atskira, nors ir gamintojo ekonomiškai kontroliuojama bendrovė. Iš to matyti, kad platintojas, kuris kartu su trečiojoje šalyje įsteigtu gamintoju sudaro vieną ekonominį vienetą, negali būti laikomas vykdančiu funkcijas, panašias į komisinių pagrindu dirbančio agento, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 40–42 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

40 Siekiant įvertinti, ar gamintojas ir jo platintojas sudaro vieną ekonominį vienetą, ir dėl to negalimas koregavimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, reikia atsižvelgti į visumą reikšmingų veiksnių, leidžiančių nustatyti tokio gamintojo ir tokio platintojo tarpusavio santykių ekonominę tikrovę, ir visų pirma patikrinti, ar minėtas gamintojas ekonomiškai kontroliuoja tą platintoją, pavesdamas jam vykdyti funkcijas, kurios paprastai priklauso vidaus pardavimo skyriui (šiuo klausimu žr. 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *Canon ir kt. / Taryba*, 277/85 ir 300/85, EU:C:1988:467, 29 punktą, 1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Canon / Taryba*, C-171/87, EU:C:1992:106, 9 ir 10 punktus ir 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 43 punktą).

41 Taigi nustatymas, ar yra vienas ekonominis vienetas, priklauso nuo veiksnių, leidžiančių nustatyti funkcijų, kurias platintojas atlieka gamintojui, ekonominę tikrovę, bendro vertinimo. Tai turi būti nustatoma kiekvienu konkrečiu atveju, o veiksnių, į kuriuos reikia atsižvelgti atliekant šį bendrą vertinimą, svarba negali būti nustatyta iš anksto.

42 Apeliančių prieštaravimus, pateiktus įvairiose antrojo pagrindo dalyse, reikia vertinti atsižvelgiant būtent į tokius argumentus.

43 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 37–73 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, jog ginčijamo reglamento 79–86 punktuose Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai pirmiausia bendrai įvertino visus svarbius veiksnius, t. y. apeliančių susitarimą, kuriame buvo numatytas komisinių mokėjimas, t. y. CM tiesioginius pardavimus eksportui, CM tiesioginius pardavimus vidaus rinkoje, tai, kad CM priklausė 99,98 % ÇOTAŞ akcijų, kad ÇOTAŞ nepirko iš nesusijusių tiekėjų ir kad CM ir ÇOTAŞ buvo įsikūrusios tame pačiame pastate, ir tada, remdamasi tokiais veiksniais padarė išvadą, kad CM ir ÇOTAŞ negalėjo būti laikomos sudarančiomis vieną ekonominį vienetą.

44 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantės teigia, jog Bendrasis Teismas negalėjo remtis vien tuo, kad jos sudarė susitarimą, kuriame buvo numatyta, kad CM turi mokėti komisinį mokestį ÇOTAŞ.

45 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 41–49 punktuose Bendrasis Teismas patvirtino duomenų, į kuriuos atsižvelgė Komisija, siekdama nustatyti, ar ÇOTAŞ gali būti laikoma vykdančia komisinių pagrindu dirbančio agento veiklą, svarbą. Remdamasis tokiais duomenimis Bendrasis Teismas pažymėjo, pirma, apeliančių susitarimą, kuriame buvo numatyta mokėti 1 USD komisinį mokestį už ÇOTAŞ eksportui parduoto produkto toną, antra, tai, kad ÇOTAŞ pasiliko iš šių komisinių gautą pelną, ir, trečia, ÇOTAŞ pagal apeliančių sudarytą susitarimą pavestas funkcijas, t. y. tikrinti akredityvus, organizuoti ir prižiūrėti su muitiniu įforminimu ir krova susijusius dokumentus, parengti būtinus eksporto dokumentus po pakrovimo ir įgyvendinti su eksportu susijusias procedūras, kaip antai mokėjimų už prekes surinkimą.

46 Dėl apeliančių prieštaravimo, kad Bendrasis Teismas atsižvelgė tik į jų sudaryto susitarimo, kuriame numatytas komisinių mokėjimas, buvimą ir neatsižvelgė į to susitarimo sąlygas, kaip jis vis dėlto padarė 2015 m. birželio 25 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) ir 2021 m. liepos 14 d. Sprendime *Interpipe Niko Tube ir Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant / Komisija* (T-716/19, EU:T:2021:457), reikia konstatuoti, kad šis prieštaravimas grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu.

47 Skundžiamo sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog iš apeliančių sudaryto susitarimo matyti, kad ÇOTAŞ tikrino gautus akredityvus, rengė ir tvarkė su muitiniu įforminimu ir krova susijusius dokumentus, rengė reikiamus eksporto dokumentus po pakrovimo ir vykdė su eksportu susijusias procedūras, pavyzdžiui, užtikrino, kad būtų surinkti mokėjimai už prekes. Be to, tame pačiame punkte Bendrasis Teismas nurodė, jog minėtame susitarime taip pat buvo nurodyta, kad CM išsaugo pagrindines su pardavimais susijusias funkcijas, kaip antai klientų įgijimą ir būtinų sutarties bei pardavimo sąlygų su šiais klientais nustatymą, įskaitant produkto rūšį, kainą ar krovos laiką.

48 Tai, kad skundžiamo sprendimo 49 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, jog kaip į vieną iš požymių, leidžiančių manyti, kad ÇOTAŞ vykdė komisinių pagrindu dirbančio agento veiklą, reikėjo atsižvelgti į patį apeliančių susitarimo buvimą, visai neleidžia daryti išvados, kad taip jis atsižvelgė į nereikšmingą veiksnį ir klaidingai nukrypo nuo Teisingumo Teismo jurisprudencijos, suformuotos 2016 m. spalio 26 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (C-468/15 P, EU:C:2016:803). Susitarimo sąlygų taikymo srities vertinimas suponuoja esant tokį susitarimą, todėl atsižvelgimas tiek į jo buvimą, tiek į tokių sąlygų turinį yra svarbūs veiksniai siekiant patikrinti ir galbūt konstatuoti vieno ekonominio vieneto buvimą.

49 Taigi šio sprendimo 46 punkte nurodytą prieštaravimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

50 Be to, tiek, kiek apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui nusprendus, jog tai, kad ÇOTA pasiliko pelną iš komisinių, gautų pagal apeliančių tarpusavio susitarimą, yra požymis, kad ji vykdė komisinių pagrindu dirbančio agento veiklą, nes taip Bendrasis Teismas nustatė kriterijų, kuris neturi jokio pagrindo ankstesnėje jurisprudencijoje ir prieštarauja tarptautinėms taisyklėms sandorių kainodaros srityje, šį prieštaravimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

51 Tai, kad nei Teisingumo Teismas, nei Bendrasis Teismas pelno pasilikimo gavus komisinius dar nėra pripažinę reikšmingu veiksniu, nereiškia, kad tai nėra požymis, į kurį Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai atsižvelgti konstatuodamas prekiautojo ekonominį nepriklausomumą nuo gamintojo. Vadinasi, nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai kaip į požymį, kad ÇOTAŞ yra ekonomiškai nepriklausoma nuo CM, taigi ir vertindamas, ar šios įmonės sudaro vieną ekonominį vienetą, atsižvelgė į tai, kad ÇOTAŞ pasilieka pelną iš komisinių, gautų iš CM už jos kaip eksporto tarpininkės paslaugas.

52 Priešingai, nei teigia apeliantės, tokio požymio svarba negali būti paneigta remiantis tuo, kad CM, kaip akcininkė, kuriai priklauso 99,98 % ÇOTAŞ akcijų, gaus pastarosios pelną arba jai išmokant dividendus, arba likviduojant ÇOTAŞ. Be to, kad neįrodyta, jog ÇOTAŞ paskirsto dividendus arba jog likvidavimo atveju jos pelnas pereis CM, dividendų mokėjimas arba lėšų pervedimas likvidavimo atveju yra nereikšmingi veiksniai nustatant, ar gamintojas susijusiai bendrovei paveda vykdyti šio gamintojo organizacijos vidaus pardavimo skyriaus funkcijas.

53 Šio sprendimo 51 punkte padarytų išvadų taip pat negali paneigti apeliančių argumentas, susijęs su EBPO sandorių kainodaros principais ir rekomendacijomis. Šios rekomendacijos ir principai susiję su susijusių subjektų gauto pelno mokesčio surinkimu. Būtinybės atlikti koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą vertinimas priklauso ne nuo EBPO sandorių kainodaros taisyklių, taikomų prekiautojo ir jo gamintojo gautam pelnui, o nuo jų vykdomų funkcijų ekonominės tikrovės.

54 Galiausiai apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 46 punkte Bendrojo Teismo pateiktas vertinimas atskleidžia, jog buvo iškraipytas įrodymas – bendrovės *Deloitte* parengta 47 puslapių audito ataskaita dėl 2019 m. ÇOTAŞ veiklos (toliau – audito ataskaita), kurią jos pateikė pirmojoje instancijoje ir pridėjo prie apeliacinio skundo. Atsižvelgdamas į tą ataskaitą, Bendrasis Teismas negalėjo nuspręsti, kad ÇOTAŞ atliekamos užduotys tikrai atitiko tas, kurias paprastai atlieka agentas, teikiantis paslaugą gamintojo pagamintam produktui eksportuoti, ir kad šios funkcijos neturėjo atitikmens nustatant normaliąją vertę. Apeliančių teigimu, iš audito ataskaitos matyti, kad ÇOTAŞ skirtos sumos buvo sumokėtos kaip bendrosios ir administracinės išlaidos.

55 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog iš SESV 256 straipsnio ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad tik Bendrasis Teismas turi jurisdikciją, pirma, konstatuoti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo konstatuotų aplinkybių neatitiktis tikrovei matyti iš jam pateiktos bylos medžiagos, ir, antra, įvertinti šias faktines aplinkybes ir atitinkamus įrodymus. Taigi šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę gali atlikti Teisingumo Teismas (2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics ir Jushi Egypt for Fiberglass Industry / Komisija*, C-269/23 P ir C-272/23 P, EU:C:2024:984, 131 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

56 Be to, kai teigiama, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, apeliantas pagal SESV 256 straipsnį, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punktą turi tiksliai nurodyti, kokius įrodymus Bendrasis Teismas iškraipė, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių jis mano, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus. Dar pažymėtina, jog pagal suformuotą jurisprudenciją iškraipymas turi būti aiškus iš bylos medžiagos, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų (2024 m. birželio 20 d. Sprendimo *Euranimi / Komisija*, C-252/23 P, EU:C:2024:538, 71 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

57 Nors apeliantės prie apeliacinio skundo pridėjo audito ataskaitą, jos nenurodo, kokias šios ataskaitos ištraukas Bendrasis Teismas iškraipė.

58 Iš tikrųjų prisidengdamos tariamu minėtos ataskaitos iškraipymu apeliantės siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų šį įrodymą, o jis, kaip matyti iš šio sprendimo 55 punkte nurodytos jurisprudencijos, neturi jurisdikcijos atlikti tokio vertinimo apeliaciniame procese. Nors iš audito ataskaitos 37 puslapio matyti, kad ÇOTAŞ padengė kelionės, personalo, biuro ir nusidėvėjimo išlaidas, tokių išlaidų buvimas neleidžia, iš naujo neįvertinus faktinių aplinkybių ir įrodymų, paneigti Bendrojo Teismo išvados, kad iš apeliančių susitarimo matyti, jog ÇOTAŞ gaudavo komisinius ir vykdė tokias funkcijas: tikrino akredityvus, tvarkė ir prižiūrėjo dokumentus, susijusius su muitiniu įforminimu ir krova, rengė po pakrovimo būtinus eksporto dokumentus ir įgyvendino su eksportu susijusias procedūras.

59 Taigi apeliančių prieštaravimą, susijusį su audito ataskaitos iškraipymu, reikia atmesti kaip nepriimtiną. Atsižvelgiant į visa, kas išdėstyta, reikia atmesti visą antrojo pagrindo pirmą dalį.

60 Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes, pirma, atsižvelgė tik į pačią aplinkybę, kad CM vykdė tiesioginius pardavimus eksportui, o ne jų į svarbą, ir, antra, nusprendė, kad apeliantės nesiekė įrodyti, jog CM vaidmuo vykdant šiuos tiesioginius pardavimus apsiribojo dalyvavimu „popieriuje“. Taip, jų teigimu, Bendrasis Teismas nepaisė 2015 m. birželio 25 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) suformuotos jurisprudencijos ir iškraipė įrodymus.

61 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 51 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad gamintojo tiesioginių pardavimų buvimas yra svarbus veiksnys nustatant, ar su juo susijęs prekiautojas turi būti prilygintas komisinių pagrindu dirbančiam agentui. Tokio nagrinėjamo produkto ar kitų produktų pardavimo faktas yra požymis, kad su šiuo gamintoju susijęs prekiautojas nevykdo minėto gamintojo organizacijos vidaus pardavimo skyriaus funkcijų. Be to, kuo didesnė tokių tiesioginių pardavimų dalis, tuo sunkiau teigti, kad tas prekiautojas vykdo tokias funkcijas (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 49 punktą).

62 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 62 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad CM pardavimai eksportui yra vienas iš požymių, jog ji pati turi visiškai veikiantį vidaus pardavimo skyrių, todėl ÇOTAŞ turi būti laikoma atliekančia ne šią, o komisinių pagrindu dirbančio agento funkciją. Grįsdamas tokią išvadą Bendrasis Teismas atsižvelgė į tai, kad nors CM tiesiogiai nepardavinėjo nagrinėjamojo produkto į Sąjungą, Komisija nustatė, kad, kiek tai susiję su verte, CM vykdė atitinkamai 5,49 % atitinkamo produkto tiesioginių pardavimų likusiose pasaulio dalyse, 11 % kitų produktų tiesioginių pardavimų likusiose pasaulio dalyse ir 5,48 % kitų produktų

tiesioginių pardavimų Sąjungoje. Taigi apeliančių argumentas, kad Bendrasis Teismas atsižvelgė tik į tokių pardavimų buvimą, o ne į jų svarbą, grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, todėl yra nepagrįstas.

63 Be to, apeliančių argumentas, kad bylose, kuriose priimti 2009 m. kovo 10 d. Sprendimas *Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP / Taryba* (T-249/06, EU:T:2009:62), 2015 m. birželio 25 d. Sprendimas *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437) ir 2024 m. vasario 21 d. Sprendimas *Sinopec Chongqing SVW Chemical ir kt. / Komisija* (T-762/20, EU:T:2024:113), Bendrasis Teismas, remdamasis didesnėmis gamintojo tiesioginių pardavimų procentinėmis dalimis, visiškai neatmetė galimybės, kad prekiautojas gali vykdyti vidaus pardavimo skyriaus funkcijas, neleidžia nustatyti, kad nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai, be kita ko, remdamasis CM įvykdytais tiesioginiais pardavimais eksportui, padarė išvadą, kad ÇOTAŞ negali būti laikoma atliekančia tokią funkciją. Teisingumo Teismo nesaisto tose bylose Bendrojo Teismo atliktas faktinių aplinkybių teisinis kvalifikavimas, be to, reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 41 punkto, tikrinant, ar yra vienas ekonominis vienetas, reikia bendrai įvertinti visus svarbius veiksnius. Vienas iš tokių veiksnių yra gamintojo tiesioginiai pardavimai. Vadinasi, tai, kad šioje byloje CM vykdo tiesioginius pardavimus eksportui, nors jie sudaro nedidelę jos bendros apyvartos procentinę dalį, yra vienas iš požymių, į kuriuos Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai atsižvelgti nuspręsdamas, kad ji pati turėjo visiškai veikiantį vidaus pardavimo skyrių.

64 Dėl apeliančių teiginio, kad Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus, kai skundžiamo sprendimo 59 punkte nusprendė, jog jos nesiekė įrodyti, kad gamintojo vaidmuo apsiribojo vien dalyvavimu „popieriuje“, nes jis tik išrašydavo sąskaitas faktūras, reikia konstatuoti, kad apeliantės nenurodo, koks įrodymas buvo taip iškraipytas, todėl šį prieštaravimą reikia atmesti kaip nepriimtiną pagal šio sprendimo 56 punkte nurodytą jurisprudenciją.

65 Apeliantės taip pat teigia, jog Bendrasis Teismas tik patikrino, ar CM vaidmuo vykdant tiesioginius pardavimus eksportui apsiribojo vien dalyvavimu „popieriuje“. Taip, jų nuomone, Bendrasis Teismas nepaisė savo jurisprudencijos, suformuotos 2015 m. birželio 25 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437), kuriame jis pripažino, kad gamintojo dalyvavimą „popieriuje“ gali pateisinti įvairios priežastys, todėl nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas taip pat turėjo atsižvelgti į įvairias pagrindines priežastis, galinčias paaiškinti CM dalyvavimą parduodant eksportui.

66 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, jog skundžiamo sprendimo 56–61 punktuose Bendrasis Teismas atmetė apeliančių argumentą, kad dauguma CM įvykdytų tiesioginių pardavimų eksportui nėra tikri pardavimai eksportui, nes dėl teisinių reikalavimų Turkijoje šie pardavimai vykdomi, be kita ko, arba klientams, esantiems Turkijos laisvojoje zonoje, arba Turkijoje esantiems klientams, kurie vėliau eksportuoja nagrinėjamus produktus į kitas trečiąsias šalis.

67 Skundžiamo sprendimo 58 punkte Bendrasis Teismas, remdamasis savo paties jurisprudencija, suformuota 2015 m. birželio 25 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (T-26/12, EU:T:2015:437, 68 punktas), priminė, kad jau yra pripažinęs, jog susijusi bendrovė gali vykdyti vidaus pardavimo skyriaus funkcijas, pati neišrašydama pardavimo sąskaitų faktūrų, nes jas išrašo pats gamintojas, taigi jis dalyvauja vien „popieriuje“.

68 Vis dėlto skundžiamo sprendimo 59 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad nagrinėjamu atveju apeliantės nesiekė įrodyti, jog CM vaidmuo apsiribojo tokiu dalyvavimu „popieriuje“. To sprendimo 60 punkte Bendrasis Teismas pridūrė, kad apeliančių susitarime, priešingai, buvo

numatyta, kad CM buvo atsakinga už klientų suradimą ir sutarčių su jais sudarymą, todėl, kaip matyti iš to susitarimo sąlygų, CM vykdė daugumą ar net visas funkcijas, kurias paprastai vykdo pardavimo skyrius.

69 Atsižvelgiant į tokias išvadas, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai atmetė šio sprendimo 66 punkte paminėtą apeliančių argumentą. Bendrasis Teismas įvertino CM atliktų tiesioginių pardavimų eksportui ekonominę tikrovę ir iš esmės nusprendė, kad Komisija turėjo teisę atsižvelgti į šiuos pardavimus kaip į vieną iš požymių, kad ji pati šiuo tikslu turėjo visiškai veikiantį vidaus pardavimo skyrių, todėl, priešingai, nei teigia apeliantės, šis vaidmuo nebuvo priskirtas ÇOTAŞ.

70 Taigi dėl išdėstytų motyvų antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti.

71 Grįsdamos antrojo pagrindo trečią dalį apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis nusprendė, jog gamintojo tiesioginiai pardavimai vidaus rinkoje yra reikšmingas kriterijus nustatant, ar gamintojas ir prekiautojas sudaro vieną ekonominį vienetą, atsakingą už pardavimą eksportui.

72 Skundžiamo sprendimo 67 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad tai, jog CM visus vidaus pardavimus vykdė nedalyvaujant jokiam prekiautojui, įrodo, kaip teigė Komisija, kad CM turėjo vidaus pardavimo skyrių, todėl ÇOTAŞ negalėjo būti laikoma tokiu skyriumi. Tuo remdamasis Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad tai yra reikšmingas požymis, į kurį Komisija galėjo ar net turėjo atsižvelgti taikydama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą.

73 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tai, jog gamintojas turi vidaus pardavimo skyrių savo vidaus pardavimams, rodo, kad šiuo tikslu jam nereikia pasitelkti su juo susijusio prekiautojo, su kuriuo jis turi būti laikomas vienu ekonominiu vienetu, paslaugų. Be to, nors tokio vidaus pardavimo skyriaus buvimas gamintojo įmonėje gali gamintojui palengvinti pardavimą eksportui per tokį skyrių, remiantis vien šia aplinkybe negalima daryti išvados, kad toks gamintojas iš tikrųjų parduoda eksportui per savo vidaus pardavimo skyrių.

74 Vis dėlto tai, kad gamintojas turi tokį vidaus pardavimo skyrių ir kad jis pats vykdo tiesioginius pardavimus eksportui, vertinant šias abi aplinkybes kartu, gali būti požymis, kad šis gamintojas ir susijęs prekiautojas nesudaro vieno ekonominio vieneto, kiek tai susiję su tiesioginiais pardavimais eksportui.

75 Vadinasi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai nuspręsti, jog tai, kad CM turi vidaus pardavimo skyrių, yra reikšmingas rodiklis vertinant, ar šis gamintojas ir ÇOTAŞ sudaro vieną ekonominį vienetą, kiek tai susiję su pardavimais eksportui.

76 Taigi, antrojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti, todėl ir visą antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo

Dėl pirmos dalies

– *Šalių argumentai*

77 Apeliantės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 94–97 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog Komisija pagrįstai pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte nurodytiems komisiniams pagal analogiją taikė šio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtintą prezumpciją, pagal kurią dėl eksportuotojo ir importuotojo ar trečiojo asmens tarpusavio saitų ar kompensacinio susitarimo buvimo eksporto kainos tampa nepatikimos, todėl institucijos gali apskaičiuoti eksporto kainą. Apeliančių teigimu, kai Komisija nori atlikti koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, ji negali preziumuoti, kad eksportuojančio gamintojo susijusiam prekiautojui sumokėti komisiniai nebuvo nustatyti konkurencingai, atsižvelgiant į šių dviejų subjektų tarpusavio ryšį, bet turi įrodyti šią aplinkybę, kad jai būtų leista apskaičiuoti šio komisinio mokesčio sumą atsižvelgiant į pagrįstą pelną.

78 Šiuo klausimu apeliantės pažymi, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje kalbama tik apie situaciją, kai dvi šalys yra susijusios, o šio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte nurodyti komisiniai, kurie gali būti mokami tiek susijusiems, tiek nesusijusiems agentams, todėl joje nėra prezumpcijos, kad susijusių bendrovių sandoriai iš esmės yra nepatikimi. Be to, skirtingai nuo koregavimų, kuriais siekiama nustatyti eksporto kainą įprastomis prekybos sąlygomis, pagal minėto reglamento 2 straipsnio 10 dalį atliktais koregavimais siekiama pakoreguoti eksporto kainą arba normaliąją vertę, jau apskaičiuotas pagal to paties reglamento 2 straipsnio 1–9 dalyse nustatytas taisykles. Galiausiai Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte nėra jokios nuorodos į tokią prezumpciją, nes minėtoje nuostatoje, susijusioje su normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginimu, daugiausia dėmesio skiriama ne eksportuotojo ir platintojo santykiams, o pastarojo vykdomoms funkcijoms (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 87 ir 88 punktai). Taigi apeliantės teigia, kad jei Komisija mano, jog komisinių dydis tarp gamintojo ir susijusios prekybos bendrovės neatspindi tinkamo atlygio, ji negali to preziumuoti – ji turi tą įrodyti.

79 Taigi, apeliančių nuomone, skundžiamo sprendimo 98–102 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad apeliantės buvo pakankamai informuotos apie papildomo koregavimo pobūdį ir dydį, o skundžiamo sprendimo 103–106 punktuose – kad Komisija tinkamai motyvavo priežastį, dėl kurios manė, kad apeliančių susitarime sutarta komisinių suma nebuvo tinkamas atlygis. Konkrečiai kalbant, apeliantės mano, kad buvo pažeista jų teisė būti išklausytoms, nes jos neturėjo galimybės paneigti prezumpcijos, kad komisinių dydis neatspindėjo tinkamo atlygio, nors Komisija rėmėsi tik tokia prezumpcija ir neįrodė, kodėl santykių grupės viduje buvimas neišvengiamai turėjo įtakos tokios sumos nustatymui.

80 Apeliantės taip pat teigia, kad net jei pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtintą prezumpciją būtų galima taikyti šio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktui, iš 2017 m. lapkričio 14 d. PPO kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – OCTG (Korėja) antidempingo priemonės tam tikriems Korėjos kilmės vamzdžiams, skirtiems naftos telkiniams (WT/DS488/R)“ 7.148 punkto matyti, kad tyrimą atliekanti institucija negali apskaičiuoti eksporto kainos, jei nustato tarpusavio saitus; ji turi atsižvelgti į turimus įrodymus, leidžiančius manyti, kad galima remtis eksporto kaina, nepaisant tarpusavio saitų buvimo. Nagrinėjamu atveju Komisija turėjo įrodymų, kad faktinė komisinių suma yra tinkamas atlygis.

81 Komisija ginčija apeliančių argumentų pagrįstumą.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

82 Pirma, dėl apeliančių teiginio, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad Komisija pagrįstai pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte nurodytiems komisiniams pagal analogiją taikė šio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtintą prezumpciją, reikia priminti, kad pastarojoje nuostatoje numatyta galimybė apskaičiuoti eksporto kainą, paaiškėjus, kad ji nėra patikima dėl eksportuotojo ir importuotojo ar trečiojo asmens tarpusavio saitų ar kompensacinių susitarimų.

83 Taigi eksportuotojo ir importuotojo tarpusavio saitų buvimas leidžia Komisijai preziumuoti, kad eksporto kaina yra nepatikima, ir apskaičiuoti šią kainą, kad būtų įvykdytas minėto reglamento 2 straipsnio 8 dalies reikalavimas, pagal kurį eksporto kaina turi būti kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už produktą, jį parduodant eksportui į Sąjungą.

84 Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs: taikant Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą nėra jokios prezumpcijos, kad dvi susijusios įmonės veikia nesavarankiškai ir kad jas sieja kompensaciniai susitarimai, todėl Sąjungos institucijos, norėdamos taikyti koregavimą pagal minėtą nuostatą, turi įrodyti, kad du subjektai valdomi savarankiškai. Šiuo tikslu tos institucijos negali remtis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtinta prezumpcija. Nors minėto reglamento 2 straipsnio 9 dalis susijusi su eksporto kainos apskaičiavimu ir joje nurodoma, kad eksportuotojo ir platintojo santykiai kainą gali iškreipti, šio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte, kuris susijęs su normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginimu, susitelkiama ne į eksportuotojo ir platintojo santykius, bet į pastarojo funkcijas (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 86–88 punktus).

85 Vis dėlto, priešingai, nei teigia apeliantės, iš tokios Teisingumo Teismo jurisprudencijos negalima daryti išvados, kad nustačius, jog reikėjo atlikti koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, nes su gamintoju susijęs prekiautojas veikė kaip komisinių pagrindu dirbantis agentas, negalima teigti, kad ryšys tarp šio agento ir gamintojo leidžia preziumuoti, jog šio agento gautų komisinių dydis yra nepatikimas ir todėl galima apskaičiuoti iš eksporto kainos atskaitytiną komisinių sumą.

86 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 94 punkte Bendrasis Teismas iš esmės teisingai nusprendė, kad klausimas, ar susijęs prekiautojas turi būti laikomas vidaus pardavimo skyriumi, taigi, ar taikomas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktas, skiriasi nuo klausimo dėl paties koregavimo kiekybinio įvertinimo, kai nustatoma, kad ši nuostata taikoma. 2016 m. spalio 26 d. Sprendime *PT Musim Mas / Taryba* (C-468/15 P, EU:C:2016:803) Teisingumo Teismas išreiškė savo poziciją tik dėl pirmojo klausimo. Taigi Bendrasis Teismas taip pat teisingai nusprendė, jog Teisingumo Teismas nekvestionavo to, kad Komisija, nustatydama tinkamą atliktino koregavimo sumą, kaip ir pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalį atliekamo koregavimo atveju, galėjo atsižvelgti į gamintojo ir susijusio prekiautojo santykius.

87 Vadinasi, kaip skundžiamo sprendimo 95 punkte teisingai konstatavo Bendrasis Teismas, to reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtintas principas, pagal kurį, kai paaiškėja, kad eksporto kaina yra nepatikima dėl eksportuotojo ir importuotojo ar trečiosios šalies tarpusavio saitų ar kompensacinio susitarimo, eksporto kaina gali būti apskaičiuota remiantis kaina, už kurią

importuoti produktai pirmą kartą perparduodami nepriklausomam pirkėjui, taip pat taikytinas apskaičiuojant komisinių, kurie turi būti išskaičiuoti iš eksporto kainos, dydį, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktas neprarastų savo veiksmingumo.

88 Tokios išvados negali paneigti apeliančių argumentas, kad komisiniai gali būti mokami tiek su gamintoju susijusiems, tiek su juo nesusijusiems agentams. Prezumpcija, kad atitinkamo agento gautų komisinių dydis nėra patikimas, todėl komisinių, kurie turi būti atimti iš eksporto kainos pagal pagrindinio reglamento 10 straipsnio 2 dalies i punktą, suma gali būti apskaičiuota, taikoma tik jeigu Komisija nustato, kad šis agentas susijęs su gamintoju, pagal analogiją su šio reglamento 2 straipsnio 9 dalimi, t. y. dėl to, kad šie du subjektai yra susiję tarpusavyje ar yra sudarę kompensacinį susitarimą.

89 Minėtos prezumpcijos taikymo taip pat negali paneigti tai, kad PPO kolegija šio sprendimo 80 punkte nurodytoje ataskaitoje nusprendė, jog, atsižvelgiant į Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 3 dalies tekstą, pagal šią nuostatą „tyrimą atliekančiai institucijai neleidžiama nustatyti eksporto kainos kiekvieną kartą, kai esama saitų“, ir kad „tyrimą atliekanti institucija negali tiesiog neatsižvelgti į turimus įrodymus, leidžiančius manyti, kad, nepaisant saitų buvimo, galima remtis eksporto kaina ir tada apskaičiuoti eksporto kainą neanalizuojant tokių įrodymų“, nes „tyrimą atliekanti institucija privalo nešališkai ir objektyviai nustatyti konkrečias faktines aplinkybes ir jas įvertinti, o tam reikia išnagrinėti reikšmingus įrodymus, susijusius su jos tiriamais klausimais“.

90 Žinoma, Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 3 dalis atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalį, o Sąjungos sudarytų tarptautinių susitarimų viršenybė prieš antrinės teisės Sąjungos tekstus reikalauja, kad pastarieji būtų aiškinami kuo labiau laikantis šių susitarimų (2022 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Komisija / Hansol Paper*, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 82 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

91 Vis dėlto pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalyje įtvirtinta prezumpcija yra nuginčijama prezumpcija. Taigi, jei per antidempingo procedūrą atitinkamas gamintojas pateikia Komisijai įrodymų, patvirtinančių, kad, nepaisant saitų buvimo, eksporto kaina yra už eksportui parduotą produktą faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina, Komisijai nereikia jos apskaičiuoti. Taigi tokios prezumpcijos buvimas neprieštarauja Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 3 daliai, kaip ją išaiškino PPO kolegija šio sprendimo 80 punkte nurodytoje ataskaitoje.

92 Antra, apeliantės tvirtina, kad buvo pažeista jų teisė būti išklausytoms, nes ginčijamame reglamente pirmą kartą minimas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalies taikymas pagal analogiją apskaičiuojant eksporto kainą, kai taikomas šio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktas.

93 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal antidempingo procedūros šalių teisės į gynybą paisymo principą šioms šalims turi būti suteikta galimybė per administracinę procedūrą veiksmingai išreikšti savo nuomonę dėl nurodytų faktų ir aplinkybių tikrumo ir svarbos, taip pat dėl įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, grįsdama dempingo praktikos ir iš jos kylančios žalos buvimą (2023 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery ir Electronic Products ir kt. / Komisija*, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 211 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

94 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 102 punkto, ginčijamo reglamento 84 konstatuojamojoje dalyje pirmą kartą nurodyta, jog Komisija atliko koregavimą, pagal analogiją taikydama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalį, ir kad šis koregavimas buvo atliekamas tiek atsižvelgiant į funkcijas, kurias susijęs prekiautojas įsipareigojo vykdyti už atlygį pagal apeliančių susitarimą, tiek siekiant atspindėti tinkamą atlygį už paslaugą, suteiktą įprastomis rinkos sąlygomis.

95 Vis dėlto, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 101 punkto, Komisija laikinojo reglamento 55 punkte laikėsi pozicijos, jog, „siekiant nustatyti to eksportuojančio gamintojo eksporto kainą EXW sąlygomis, eksporto kaina buvo pakoreguota pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą. Taigi, Komisija iš eksporto kainos atėmė susijusio prekiautojo, kuris, kaip nustatyta, su eksportuojančiu gamintoju nesudarė vieno ekonominio vieneto, PBA išlaidas ir pelną, lygų Sąjungos nesusijusio importuotojo pelnui, nustatytam remiantis šio tyrimo byloje pateikta informacija, taip pat ankstesnio tyrimo dėl produktų, panašių į tiriamąjį produktą, importo išvadomis“.

96 Taigi skundžiamo sprendimo 102 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog iš laikinojo reglamento apeliantės jau žinojo, kad eksporto kainos koregavimas buvo pateisinamas dėl susijusių šalių buvimo. Laikinajame reglamente apeliantėms taip pat buvo pranešta, kaip Komisija pakoreguos eksporto kainą, nurodant, kad ji neatsižvelgs į susijusio prekiautojo pelną ir apskaičiuos ją remdamasi kitais duomenimis.

97 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, apeliantės negali pagrįstai teigti, kad neturėjo galimybės pateikti įrodymų, jog komisinių dydis atspindėjo tinkamą atlygį. Ginčijamame reglamente pateiktas patikslinimas, kad koregavimas buvo atliktas pagal analogiją taikant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalį, taip pat neatėmė iš apeliančių tokios galimybės. Kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 102 punkte, ir apeliantės to neginčijo šiame apeliaciniame skunde, ginčijamame reglamente pateikti Komisijos argumentai nepakeitė atlikto koregavimo pobūdžio ar dydžio.

98 Taigi prieštaravimą, susijusį su apeliančių teisės būti išklausytoms pažeidimu, reikia atmesti.

Dėl antros dalies

– *Šalių argumentai*

99 Pirma, apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 112, 115, 123 ir 125 punktuose Bendrasis Teismas iškraipė jam vertinti pateiktus įrodymus, kai nusprendė, kad ÇOTAŞ teikė muitinio įforminimo ir krovos paslaugas. Iš tikrųjų ji neteikia tokių paslaugų, bet užtikrina tokių operacijų priežiūrą ir nepatiria jokių tiesiogiai su jomis susijusių išlaidų. Muitiniam įforminimui ir krovai pateiktų dokumentų priežiūros užtikrinimas nepatiriant su tuo susijusių tiesioginių išlaidų neprilygsta muitinio įforminimo ir krovos paslaugų teikimui. Audito ataskaitoje aiškiai nurodyta, kad ÇOTAŞ patirtos išlaidos susijusios su kelionėmis, atlyginimais, biurais ir nusidėvėjimu ir neatitinka išlaidų, susijusių su muitinio įforminimo ir krovos paslaugų teikimu.

100 Apeliančių nuomone, Bendrasis Teismas ir Komisija klaidingai prilygino papildomą ar pagalbinę veiklą pagrindinėms pardavimo funkcijoms, o tai turėjo neigiamos įtakos diferencijuotai analizei, kurios reikalaujama siekiant nustatyti tikslią ÇOTAŞ vykdomos veiklos apimtį ir atitinkamą pagrįsto pelno dydį. Nesusiję importuotojai atlieka daug daugiau funkcijų nei ÇOTAŞ. Kaip matyti iš ankstesnių antidempingo reglamentų, paprastai importuotojas atlieka ne tik tokias

funkcijas, kokias vykdo ÇOTAŞ, bet ir priima nesusijusių klientų užsakymus, derasi dėl pardavimo sutarčių su nepriklausomais pirkėjais, vykdo importo procedūras, nepriklausomiems pirkėjams siunčia produktus ir sandėliuoja juos Sąjungoje. ÇOTAŞ nevykdo nė vienos iš tokių funkcijų.

101 Antra, apeliantės mano, jog skundžiamo sprendimo 103–110 punktuose padaręs išvadą, kad Komisija tinkamai nurodė priežastis, dėl kurių manė, kad komisinių suma neatitinka tinkamo atlygio, o skundžiamo sprendimo 116–131 punktuose – kad apskaičiuodama koregavimą ši institucija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, Bendrasis Teismas iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus. Konkrečiai kalbant, iš audito ataskaitos matyti, kad jos paslaugų pelno marža buvo apie 8 % ir kad veiklos pelnas turėjo būti apskaičiuojamas atsižvelgiant ne į perpardavimo vertę, bet į pajamas iš komisinių ir išlaidas už suteiktas paslaugas. Šiuo klausimu apeliantės teigia, jog iš 2016 m. gruodžio 16 d. PPO kolegijos ataskaitos byloje „Europos Sąjunga – Antidempingo priemonės, taikomos tam tikram iš Indonezijos importuojamam riebalų alkoholiui (WT/DS442/R)“ 7.129 punkto matyti, kad „kai lėšos pervedamos tarp dviejų susijusių subjektų, tyrimą atliekanti institucija turėtų teisę nagrinėti, ar faktinė išlaidų vertė skiriasi nuo jų nurodytos vertės. Toks nagrinėjimas padėtų <…> nustatyti tinkamą atliktino koregavimo sumą“.

102 Komisija ginčija tokių argumentų pagrįstumą.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

103 Kaip priminta šio sprendimo 55 ir 56 punktuose, tik Bendrasis Teismas turi jurisdikciją, pirma, konstatuoti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo konstatuotų aplinkybių neatitiktis tikrovei matyti iš jam pateiktos bylos medžiagos, ir, antra, įvertinti šias faktines aplinkybes ir atitinkamus įrodymus. Taigi šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę gali atlikti Teisingumo Teismas. Be to, kai apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, jis turi tiksliai nurodyti, kokius įrodymus tas teismas iškraipė, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių jis mano, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus. Dar pažymėtina, kad iškraipymas turi būti aiškus iš bylos medžiagos, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų.

104 Pirma, apeliantės teigia, jog skundžiamo sprendimo 124 punkte, remdamasis jo 112, 115 ir 123 punktuose išdėstytais argumentais, nusprendęs, kad ÇOTAŞ teikė tokias paslaugas, kaip muitinis įforminimas ir krova, Bendrasis Teismas iškraipė audito ataskaitą, nes iš jos matyti, kad ÇOTAŞ patirtos išlaidos buvo kelionės, darbo užmokesčio, biuro ir nusidėvėjimo išlaidos, kurios nėra tiesiogiai susijusios su muitinio įforminimo ir krovos paslaugomis.

105 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad apeliantės nepatikslino, kokią audito ataskaitos dalį, iš kurios būtų akivaizdžiai matyti, kad ÇOTAŞ neteikia muitinio įforminimo ir krovos paslaugų ar nepatiria išlaidų, tiesiogiai susijusių su šiomis operacijomis, Bendrasis Teismas iškraipė. Vadinasi, prieštaravimą, grindžiamą tariamu tos ataskaitos iškraipymu, reikia atmesti kaip nepriimtiną.

106 Antra, dėl apeliančių teiginio, kad Bendrasis Teismas iškraipė audito ataskaitą, kai skundžiamo sprendimo 125 punkte konstatavo, jog ÇOTAŞ pelnas iš jos gautų komisinių buvo 8,2 % kaip pajamų procentinė dalis ir 8,9 % kaip išlaidų procentinė dalis už veiklą, susijusią su CM pardavimu eksportui, reikia konstatuoti, kad apeliantės neįrodė, jog Bendrasis Teismas iškraipė tą ataskaitą, ir iš tikrųjų siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų faktines aplinkybes, o tai daryti jis neturi jurisdikcijos. Apeliantės pakankamai tiksliai nenurodo, kurias minėtos ataskaitos ištraukas Bendrasis Teismas akivaizdžiai iškraipė.

107 Darytina išvada, kad trečiojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti, todėl visą šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo pagrindo

Šalių argumentai

108 Apeliantės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 199, 200 ir 204–207 punktuose Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, nes sutelkė dėmesį į valiutas, kurioms taikoma apsidraudimo sutartis, o ne šioje sutartyje numatyta valiutų keitimo kurso nustatymo data.

109 Apeliančių teigimu, toje nuostatoje akcentuojama valiutos keitimo kurso data, neatsižvelgiant į valiutas, kurių keitimo kursas nustatytas apsidraudimo sutartyje. Tai matyti iš kiekviename minėtos nuostatos sakinyje esančios nuorodos į „pardavimo dieną“. Be to, tokia nuoroda į tokią dieną, o ne į valiutas, kurioms taikoma apsidraudimo sutartis, būtų logiška finansiniu požiūriu, atsižvelgiant į tai, kad skirtingų valiutų keitimo kursai yra susiję.

110 Taigi apeliantės mano, kad, jei būtų pritarta pozicijai, kad į apsidraudimo sandorius būtų galima atsižvelgti tik tada, kai sandoris susijęs su sąskaitos faktūros valiuta ir Komisijos naudojama konvertavimo valiuta, jai būtų pernelyg lengva išvengti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmame sakinyje nustatytos pareigos. Komisija gali konvertuoti sandorius į eurus ar kitas valiutas, kad neprivalėtų atsižvelgti į apsidraudimo sandorius konvertuojant iš eurų į Turkijos liras. Vis dėlto tos nuostatos aiškinimas neturėtų leisti Komisijai padaryti ją neveiksmingą.

111 Komisija mano, kad ketvirtasis pagrindas yra nereikšmingas, nes apeliantės neginčija skundžiamo sprendimo 196 punkto. Jos nuomone, šis pagrindas bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

112 Pirma, Komisija klaidingai teigia, kad ketvirtasis pagrindas yra nereikšmingas, nes apeliantės neginčijo skundžiamo sprendimo 196 punkto. Tame punkte tik išdėstomas ginčijamo reglamento 98 konstatuojamosios dalies turinys ir Bendrasis Teismas jame nevertina jos pagrįstumo, todėl minėto punkto neginčijimo nepakanka, kad pagrindas taptų nereikšmingas.

113 Antra, dėl ketvirtojo pagrindo pagrįstumo reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 199, 200 ir 204–207 punktuose Bendrasis Teismas patvirtino ginčijamame reglamente Komisijos taikytą požiūrį, pagal kurį apeliančių sudarytos apsidraudimo sutartys neturėjo reikšmės šios institucijos atliekamam valiutos konvertavimui siekiant užtikrinti teisingą eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį.

114 Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas konstatavo, kad, atsižvelgiant į tai, jog apeliančių pardavimai eksportui buvo vykdomi eurais, jie turėjo būti konvertuoti į Turkijos liras, kad būtų užtikrintas teisingas jų ir vidaus pardavimų palyginimas, ir kad Komisija pardavimų eksportui vertę konvertavo tiesiai į Turkijos liras, neatlikusi tarpinio konvertavimo į JAV dolerius. Be to, Bendrasis Teismas nusprendė: kadangi nagrinėjamose apsidraudimo sutartyse buvo numatytas apsidraudimas Jungtinių Amerikos Valstijų doleriais, susitariant dėl euro ir JAV dolerio

konvertavimo kurso, šis konvertavimas nebuvo susijęs su Komisijos atliktu konvertavimu, t. y. iš euro į Turkijos liras. Taigi Bendrasis Teismas atmetė apeliančių argumentą, kad Komisija turėjo taikyti apsidraudimo sutartyse numatytą konvertavimo kursą.

115 Apeliantės mano, kad toks vertinimas grindžiamas klaidingu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto aiškinimu, nes juo susitelkiama į valiutas, kurioms taikoma apsidraudimo sutartis, o ne į toje sutartyje numatytą keitimo kurso nustatymo datą, nors ji nurodyta toje nuostatoje, ir silpninamas tos nuostatos veiksmingumas.

116 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį eksporto kaina ir normalioji vertė turi būti palygintos teisingai. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kiek galima artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatyta normalioji vertė ir eksporto kaina negali būti taip palygintos, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į skirtumus veiksnių, kurie, kaip tvirtinama ir įrodyta, turi įtakos kainoms ir jų palyginamumui.

117 Kaip vienas iš veiksnių, kuriais remiantis gali būti atliekami koregavimai, minėto 2 straipsnio 10 dalies j punkte numatytas valiutos konvertavimas. Toje nuostatoje numatyta, kad kai dėl kainų palyginimo reikia konvertuoti valiutą, ji konvertuojama pagal pardavimo dienos valiutų kursą, išskyrus, kai užsienio valiutos pardavimas ateities sandorių rinkose tiesiogiai susijęs su tiriamu pardavimu eksportui – tada naudojamas ateities sandorio valiutos kursas. Minėtoje nuostatoje dar paaiškinta, kad paprastai pardavimo diena laikoma sąskaitos faktūros data, bet galima naudoti ir sutarties sudarymo, produktų užsakymo ar užsakymo patvirtinimo datą, jeigu jos yra labiau tinkamos esminėms pardavimo sąlygoms nustatyti. Valiutos kurso svyravimų nepaisoma, o eksportuotojams suteikiamas 60 dienų terminas pakoreguoti savo eksporto kainas pagal tiriamuoju laikotarpiu buvusius valiutų kursų pasikeitimus.

118 Taigi kai valiutos konvertavimas būtinas siekiant teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte patikslinama, kaip reikia nustatyti šiam konvertavimui taikytiną valiutos kursą. Šis valiutos kursas turi atitikti pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą, išskyrus atvejus, kai jis buvo sutartas ateities sandorio sudarymo metu, tiesiogiai susijusiu su pardavimu eksportui, į kurį reikia atsižvelgti lyginant su normaliąja verte. Iš tos nuostatos teksto matyti, kad jei užsienio valiutos pardavimas ateities sandorių rinkoje tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu pardavimu eksportui, taikomas ateities sandorio valiutos kursas. Toje nuostatoje taip pat patikslinta, kaip nustatyti pardavimo datą, kai į ją reikia atsižvelgti, ir nurodoma, kad nebus atsižvelgiama į valiutų kursų svyravimus.

119 Be to, reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte nėra jokios nuorodos į valiutą, į kurią turi būti konvertuojama, kai toks konvertavimas būtinas siekiant teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Vadinasi, kai tam, kad būtų galima atlikti tokį palyginimą, reikia konvertuoti valiutas, Komisija turi diskreciją nustatyti, į kurią valiutą šios kainos turi būti konvertuotos. Vykdant tokios diskrecijos teisminę kontrolę turi būti apsiribota patikrinimu, ar buvo laikytasi procedūros taisyklių, ar tiksliai nurodytos faktinės aplinkybės ginčijamai valiutai pasirinkti, ar nepadaryta akivaizdžios klaidos vertinant šias aplinkybes ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais (šiuo klausimu žr. 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics ir Jushi Egypt for Fiberglass Industry / Komisija*, C-269/23 P ir C-272/23 P, EU:C:2024:984, 125 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

120 Galiausiai reikia pažymėti, kad, kaip skundžiamo sprendimo 198 punkte teisingai priminė Bendrasis Teismas, apsidraudimo sutartis leidžia sutarties sudarymo momentu „užrakinti“ valiutos keitimo kursą, kuris turi būti taikomas būsimam piniginiam sandoriui, ir taip sumažinti finansinę riziką, kylančią sutarties šaliai dėl nepalankių valiutų kursų svyravimų.

121 Taigi apsidraudimo sutartyje įtvirtinamas ateities sandorio valiutos kursas, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą.

122 Vis dėlto, kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 118 ir 119 punktų, toje nuostatoje patikslinta, kaip reikia nustatyti valiutos konvertavimui taikytiną valiutos kursą, kad būtų galima palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę, tačiau nepateikiama jokios informacijos apie valiutos, į kurią turi būti konvertuojama, pasirinkimą, pagal minėtą nuostatą iš Komisijos negali būti reikalaujama siekiant atlikti tokį palyginimą atsižvelgti į tokioje apsidraudimo sutartyje naudojamas valiutas, taigi ir į toje sutartyje nustatytą valiutos keitimo kursą vien dėl to, kad jis tiesiogiai susijęs su nagrinėjamu pardavimu eksportui.

123 Tam, kad Komisijai atsirastų pareiga atsižvelgti į apsidraudimo sutartyje nustatytą valiutos kursą, būtina ne tik tai, kad tokia sutartis būtų tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu pardavimu eksportui, bet ir tai, kad tokioje sutartyje nurodyta valiuta būtų ta, į kurią, šios institucijos nuomone, reikia konvertuoti kainas, kad būtų galima teisingai palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Vis dėlto tai, kad apsidraudimo sutartis tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu pardavimu eksportui, nesuteikia jokios informacijos apie tai, ar valiuta, kurios keitimo kursas nustatytas šioje sutartyje, yra ta, į kurią reikia konvertuoti eksporto kainas ir normaliąją vertę, kad būtų užtikrintas teisingas jų palyginimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmą sakinį.

124 Taigi, priešingai nei teigia apeliantės, iš to, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkte akcentuojama valiutos keitimo kurso data, neatsižvelgiant į valiutas, kurių keitimo kursas nustatytas sutartyje, negalima daryti išvados, kad tuo atveju, kai eksportuojantis gamintojas yra sudaręs apsidraudimo sutartį, Komisija būtinai privalo atlikti konvertavimą atsižvelgdama į toje sutartyje nurodytas valiutas, kad būtų užtikrintas teisingas eksporto kainos ir normaliosios vertės palyginimas.

125 Be to, apeliantės klysta teigdamos, jog tai, kad Komisija turi atsižvelgti į apsidraudimo sutartį tik šio sprendimo 123 punkte nurodytomis sąlygomis, reikštų leidimą šiai institucijai išvengti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmame sakinyje nustatytos pareigos. Kaip nurodyta šio sprendimo 118–119 punktuose, tokia pareiga susijusi tik su konvertavimo kurso, kuris turi būti taikomas siekiant teisingo palyginimo, nustatymo būdu, o ne su konvertuojamų valiutų pasirinkimu.

126 Beje, priešingai nei teigia apeliantės, toks pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto aiškinimas nereiškia, kad Komisijai leidžiama padaryti minėtą pareigą neveiksmingą. Kai Komisija mano, kad pardavimo eksportui kainas reikia konvertuoti į kitą valiutą nei ta, kuriai taikoma tiesiogiai su tokiais pardavimais susijusi apsidraudimo sutartis, ši institucija pagal minėto reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punkto pirmą sakinį iš esmės privalo taikyti pardavimo dieną galiojusį valiutos kursą.

127 Dar svarbiau yra tai, kad, pasirinkdama valiutą, į kurią, jos nuomone, reikia konvertuoti aptariamas kainas, Komisija, remdamasi iš minėto reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmo sakinio kylančia principine pareiga, privalo užtikrinti, kad toks pasirinkimas leistų teisingai

palyginti eksporto kainą ir normaliąją vertę. Kaip matyti iš šio sprendimo 119 punkto, tokiam pasirinkimui, priklausančiam Komisijos turimai diskrecijai dėl ekonominių ir politinių aplinkybių, kurias ji turi išnagrinėti, sudėtingumo, vis dėlto taikoma Sąjungos teismo kontrolė.

128 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies j punktą, kai, konstatavęs, jog apeliančių sudarytose apsidraudimo sutartyse buvo nustatytas euro ir JAV dolerio keitimo kursas, nusprendė, kad šis kursas nėra svarbus Komisijai konvertuojant pardavimo eksportui kainas, t. y. iš eurų į Turkijos liras.

129 Taigi apeliacinio skundo ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl penktojo pagrindo

Šalių argumentai

130 Penktajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 168 punkte tik iš dalies pacitavo PPO kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Amerikos Valstijos – Antidempingo priemonės Korėjos kilmės nerūdijančiojo plieno plokštėms rulonais ir nerūdijančiojo plieno lakštams bei juostoms“ (WT/DS 179/R) (toliau – kolegijos ataskaita byloje „Jungtinės Amerikos Valstijos – Nerūdijantysis plienas“) 6.123 punktą ir taip padarė tos ataskaitos aiškinimo klaidą bei iškraipė byloje esančius įrodymus. Praleista citata susijusi būtent su apeliančių padėtimi, kuri yra ginčijamo reglamento dalykas.

131 Komisija teigia, kad šis pagrindas nepriimtinas, nes juo siekiama ginčyti skundžiamo sprendimo 175, 176 ir 185 punktuose Bendrojo Teismo konstatuotas faktines aplinkybes. Be to, apeliantės pakankamai nepaaiškino, kokį poveikį tariamai klaidingas minėto kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ punkto aiškinimas turėtų Bendrojo Teismo sprendimui. Galiausiai bet kuriuo atveju Komisija mano, kad minėtas pagrindas nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

132 Penktajame pagrinde nurodytas skundžiamo sprendimo 168 punktas yra vienas iš tų, kuriais Bendrasis Teismas motyvavo savo sprendimą atmesti apeliančių ieškinio trečiąjį pagrindą, kuriuo, kaip matyti iš to sprendimo 163 punkto, apeliantės iš esmės priekaištavo Komisijai, kad ši pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, nes atsisakė apskaičiuoti dempingo skirtumą kas mėnesį ar ketvirtį.

133 Kadangi Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies ir pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies turinys panašus, ir atsižvelgiant į šio sprendimo 90 punkte primintą Teisingumo Teismo jurisprudenciją, pagal kurią pagrindinio reglamento nuostatos, kurios atitinka Susitarimą dėl antidempingo, turi būti kuo labiau aiškinamos taip, kad atitiktų tą susitarimą, Bendrasis Teismas, vertindamas apeliančių argumentus dėl tos pagrindinio reglamento nuostatos taikymo srities, galėjo pagrįstai atsižvelgti į kolegijos ataskaitą byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“, kiek ji susijusi su Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies išaiškinimu.

134 Tai reiškia, kad teigdamos, jog Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 168 punkte rėmėsi neišsamia kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ 6.123 punkto citata, apeliantės iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis klaidingai aiškino Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalį, vadinasi, ir pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, ir taip padarė teisės klaidą.

135 Taigi Komisija klaidingai teigia, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną, nes juo siekiama, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų faktines aplinkybes, ir jame nepakankamai išdėstyti apeliančių prieštaravimai.

136 Dėl apeliančių prieštaravimo, kad Bendrasis Teismas iškraipė pirmojoje instancijoje nagrinėtoje byloje buvusius įrodymus, kiek jis susijęs su Bendrojo Teismo atliktu kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ vertinimu, reikia pažymėti, kad ši ataskaita buvo pateikta Bendrajam Teismui ne kaip ginčijamos faktinės aplinkybės įrodymas, o siekiant pagrįsti apeliančių palaikomą Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio, taigi ir pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies, aiškinimą. Todėl nagrinėjant apeliančių prieštaravimą, apibendrintą šio sprendimo 134 punkte, bus išnagrinėta, ar Bendrasis Teismas teisingai įvertino minėtą ataskaitą, neapsiribojant klausimo, ar jis ją iškraipė, nagrinėjimu.

137 Vis dėlto tiek, kiek apeliančių prieštaravimas dėl iškraipymo susijęs su kita pirmojoje instancijoje nagrinėtos bylos medžiaga, jį reikia atmesti kaip nepriimtiną, remiantis šio sprendimo 56 punkte nurodyta Teisingumo Teismo jurisprudencija, nes apeliantės nepatikslino, kokią bylos medžiagą Bendrasis Teismas iškraipė ar kokias analizės klaidas jis padarė.

138 Tai patikslinus, dėl šio pagrindo pagrįstumo reikia pažymėti, jog skundžiamo sprendimo 167 punkte konstatavęs, kad Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalyje yra nuostata, iš dalies panaši į pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, Bendrasis Teismas to sprendimo 168 punkte pateikė toliau nurodytą kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ ištrauką, susijusią su minėto 2.4 straipsnio aiškinimu:

„Jungtinės Amerikos Valstijos iš tikrųjų tvirtina, kad 2.4 straipsnyje esantis reikalavimas „kiek įmanoma, artimesniu laiku“ reiškia, kad apskaičiuojant vidurkius pirmenybę reikėtų teikti trumpesniems, o ne ilgesniems laikotarpiams. Vis dėlto manome, kad Jungtinės Amerikos Valstijos tokiu argumentu nueina per toli <…>. Neatmetame galimybės, kad gali būti faktinių aplinkybių, kurioms esant kelių laikotarpių naudojimas vidurkiams apskaičiuoti galėtų būti tinkamas siekiant užtikrinti, kad palyginamumo nepaveiktų pardavimo laikotarpių, kuriais apskaičiuojami vidurkiai, skirtumai vidaus ir išorės rinkose <…>“.

139 Be to, reikia pažymėti, kad tos ataskaitos ištrauka, į kurią, kaip teigia apeliantės, Bendrasis Teismas neatsižvelgė, yra tokia:

„Pažymėtina, kad tais atvejais, kai normaliosios vertės, eksporto kainos arba apskaičiuotos eksporto kainos svyravimai tiriamuoju laikotarpiu įvertinami atsižvelgiant į santykinių reikšmių skirtumus tuo pačiu laikotarpiu, susijusius su pardavimų vidaus rinkoje apimtimi, palyginti su eksporto rinka, svertinių vidurkių naudojimas visam tiriamajam laikotarpiui galėtų rodyti esant dempingo skirtumą, kuris neatspindi padėties nė vienu tokio laikotarpio momentu.“

140 Tas sakinys, kuris minėtoje ataskaitoje pateiktas iš karto po šio sprendimo 138 punkte pacituotos ištraukos, tik parodo faktines aplinkybes, kurioms esant kelių laikotarpių naudojimas vidurkiams apskaičiuoti galėtų būti tinkamas siekiant užtikrinti, kad palyginamumui nedarytų įtakos pardavimo datų, įeinančių į vidurkio apskaičiavimo vidaus ir išorės rinkose laikotarpius, skirtumai.

141 Vadinasi, tai, kad Bendrasis Teismas praleido tą sakinį, neleidžia daryti išvados, kad jis neteisingai aiškino kolegijos ataskaitą byloje „Junginės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ ir kad todėl jis rėmėsi klaidingu Susitarimo dėl antidempingo 2 straipsnio 4 dalies bei pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies aiškinimu, siekdamas įvertinti apeliančių ieškinio trečiąjį pagrindą, grindžiamą pastarosios nuostatos pažeidimu.

142 Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 182–186 punktų, Bendrasis Teismas atsižvelgė į tai, kad šio sprendimo 137 punkte pacituotoje kolegijos ataskaitos byloje „Jungtinės Valstijos – Nerūdijantysis plienas“ ištraukoje nurodytos aplinkybės galėtų pateisinti mėnesio arba ketvirčio dempingo skirtumo apskaičiavimą. Vis dėlto išnagrinėjęs apeliančių argumentus, pateiktus siekiant įrodyti, kad nagrinėjamu atveju toks apskaičiavimas buvo tinkamas, Bendrasis Teismas, suvereniai vertindamas faktines aplinkybes, atmetė tokius argumentus kaip nepagrįstus.

143 Dėl pirma išdėstytų motyvų penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl šeštojo pagrindo

Šalių argumentai

144 Grįsdamos šeštąjį pagrindą apeliantės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 175, 176 ir 185 punktuose Bendrasis Teismas iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus, kai nusprendė, kad iš jos nematyti, jog gamybos sąnaudų pokyčiai turėjo įtakos kainų palyginamumui, kad gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję tik su vienos rūšies produktu ir kad nevienodas paskirstymas apėmė tik vieną ketvirtį ir tik tris iš dvidešimt trijų produktų.

145 Pirma, apeliantės pažymi, jog skundžiamo sprendimo 181 punkte Bendrasis Teismas teisingai nurodė, kad vidutinės ketvirčio kainos skyrėsi 19 % nuo vidutinių metinių kainų vidaus rinkoje ir 15 % eksporto rinkoje, t. y. svyravimai sudarė 14,5 % gamybos sąnaudų. Jų nuomone, tai reikštų, kad argumentas, jog jos neįrodė, kad gamybos sąnaudų pokyčiai turėjo įtakos kainų palyginamumui, grindžiamas įrodymų iškraipymu.

146 Antra, apeliantės teigia, jog Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kai nusprendė, kad gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję tik su vienos rūšies produktu ir kad nevienodas pasiskirstymas apėmė tik tris iš 23 produktų rūšių. Nurodyti išsamūs gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję su trijų rūšių produktais (arba produktų kontroliniais numeriais (PKN)), kaip tai aiškiai matyti iš A.1 ir A.8 priedų, kuriuos apeliantės pridėjo prie bylos pirmojoje instancijoje medžiagos. Be to, ši informacija buvo pateikta dėl Sąjungoje daugiausiai parduodamų trijų rūšių produktų. Apeliantės pirmojoje instancijoje taip pat pateikė A.7 priedą, kuriame dėl tų pačių trijų rūšių produktų nurodytas pardavimų vidaus rinkoje ir Sąjungoje pasiskirstymas pagal ketvirtį ir pažymėta, kad jų pardavimai sudarė beveik 80 % pardavimų Sąjungoje.

147 Apeliantės taip pat mano, kad, atsižvelgiant į jų prieštaravimus, suformuluotus penktajame ir šeštajame pagrinduose, skundžiamo sprendimo 186, 190 ir 191 punktuose Bendrasis Teismas negalėjo pagrįstai nuspręsti, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai atsisakė nukrypti nuo metinio skirtumo apskaičiavimo metodo, todėl nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies. Tokią Bendrojo Teismo klaidą patvirtintų 2023 m. liepos 27 d. PPO kolegijos ataskaitos byloje „Dominikos Respublika – Antidempingo priemonės gofruotojo plieno strypams“ (WT/DS605/R) 7.99 punktas. Be to, ketvirčio duomenų svarbą, palyginti su metiniais

duomenimis, taip pat patvirtina tai, kad *United States Securities and Exchange Commission* (Jungtinių Amerikos Valstijų vertybinių popierių ir biržų komisija) reikalauja, kad biržinės bendrovės skelbtų ketvirčio ataskaitas.

148 Komisija mano, kad šeštasis pagrindas yra nepriimtinas, nes apeliantės neįrodė jokio faktinių aplinkybių iškraipymo.

Teisingumo Teismo vertinimas

149 Kaip matyti iš šio sprendimo 103 punkto, kai apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, jis turi tiksliai nurodyti, kokius įrodymus jis iškraipė, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių, apelianto vertinimu, Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus. Iškraipymas taip pat turi akivaizdžiai matytis iš bylos medžiagos, neatliekant naujo faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo.

150 Pirma, apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis iškraipė įrodymus, kai skundžiamo sprendimo 175 punkte nusprendė, jog jos neįrodė, kad gamybos sąnaudų pokyčiai turėjo įtakos kainų palyginamumui, nes skundžiamo sprendimo 181 punkte jis kaip įrodytą aplinkybę konstatavo, kad vidutinės ketvirčio kainos skyrėsi 19 % nuo vidutinių metinių kainų vidaus rinkoje ir 15 % eksporto rinkoje ir kad Komisija neginčijo apeliančių argumento, pateikto jų ieškinyje pirmojoje instancijoje, jog gamybos sąnaudų pokyčiai atsispindėjo ir vidaus, ir Sąjungos pardavimo kainose.

151 Vis dėlto tokiu prieštaravimu apeliantės ginčija Bendrojo Teismo vertinimo pagrįstumą, nepatikslindamos, kokį įrodymą Bendrasis Teismas iškraipė. Nesant tokio patikslinimo, negalima teigti, kaip matyti iš šio sprendimo 149 punkto, kad apeliantės pakankamai įrodė iškraipymą. Todėl šį prieštaravimą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

152 Antra, apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 176 punkte Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kai nusprendė, kad gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję tik su vienos rūšies produktu. Iš dokumentų, kuriuos apeliantės pridėjo prie bylos pirmojoje instancijoje medžiagos, konkrečiai kalbant, iš jų pridėto A.1 priedo 40–42 puslapių ir A.8 priedo 25 puslapio matyti, kad išsamūs gamybos sąnaudų svyravimai buvo susiję su trijų rūšių produktais.

153 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, žinoma, apeliančių nurodytuose ieškinio pirmojoje instancijoje A.1 priedo puslapiuose yra informacijos apie produktų su trimis skirtingais PKN gamybos sąnaudų svyravimus. Vis dėlto pateikdamos nuorodą į tuos A.1 priedo puslapius, apeliantės pačios tiek savo ieškinio pirmojoje instancijoje A.8 priedo 25 puslapyje, tiek to ieškinio 94 punkte nurodė „nagrinėjamo produkto“ gamybos sąnaudų svyravimą, kuris „gali siekti iki 14,5 %“. Šiomis aplinkybėmis Bendrajam Teismui negalima priekaištauti dėl to, kad jis iškraipė apeliančių pateiktus procesinius dokumentus ir įrodymus, kai skundžiamo sprendimo 176 punkte konstatavo, kad „pateikdamos pirmąjį pavyzdį apeliantės tvirtina, jog tik vienos rūšies produkto gamybos sąnaudos svyruoja 14,5 %“.

154 Trečia, apeliantės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 185 punkte Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kai nusprendė, kad nevienodas pardavimų pasiskirstymas tiriamuoju laikotarpiu apėmė tik tris iš 23 produktų rūšių. Vis dėlto apeliantės teigia prie bylos pirmojoje instancijoje medžiagos pridėjusios C.2 priedą, kuris taip pat yra jų apeliacinio skundo A.7 priedas, – jame nurodytas trijų rūšių produktų, kurie, kaip apeliantės paaiškino savo dublike pirmojoje instancijoje ir kaip Komisija pripažino savo atsiliepimo 90 punkte, sudaro beveik 80 % pardavimų

Sąjungoje, pasiskirstymas per ketvirtį. Apeliančių teigimu, jei Bendrasis Teismas nebūtų iškraipęs byloje esančių įrodymų, jis nebūtų galėjęs nuspręsti, kad toks nevienodas pasiskirstymas apėmė tik tris iš 23 rūšių produktų, o tai reikštų tik 13 % pardavimų apimties tiriamuoju laikotarpiu, nors reali apimtis buvo beveik 80 %.

155 Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad apeliantės nenurodo jokios analizės klaidos, kuri būtų akivaizdžiai matyti iš bylos medžiagos ir kurią Bendrasis Teismas būtų padaręs vertindamas prie bylos pirmojoje instancijoje pridėtą C.2 priedą. Be to, reikia pažymėti, kad minėtas priedas neminimas skundžiamo sprendimo 185 punkte ir jame nepateikiama jokios informacijos apie trijų nagrinėjamų rūšių produktų pardavimų Sąjungoje procentinę dalį. Darytina išvada, kad, prisidengdamos teiginiu dėl minėto priedo iškraipymo, apeliantės siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų įrodymus, o tai nepriklauso Teisingumo Teismo jurisdikcijai apeliaciniame procese, kaip matyti iš šio sprendimo 55 punkte nurodytos jurisprudencijos. Vadinasi, prieštaravimą, grindžiamą C.2 priedo, pridėto prie pirmosios instancijos bylos medžiagos, iškraipymu, reikia atmesti kaip nepriimtiną.

156 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, šeštąjį pagrindą reikia atmesti.

157 Kadangi penktąjį ir šeštąjį pagrindus reikia atmesti kaip nereikšmingus, kaip nereikšmingą reikia atmesti ir apeliančių prieštaravimą, kuriuo suponuojamas tų pagrindų pagrįstumas ir pagal kurį Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 186, 190 ir 191 punktuose negalėjo pagrįstai nuspręsti, kad Komisija, atsisakiusi nukrypti nuo metinio skirtumo apskaičiavimo metodo, nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, todėl nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies.

158 Atsižvelgiant į visa, kas išdėstyta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

159 Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalimi, jeigu apeliacinis skundas nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

160 Kadangi šioje byloje Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančių, o pastarosios pralaimėjo bylą, jos turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. ***Çolakoğlu Metalurji AŞ* ir *Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ* padengia ne tik savo, bet ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.